

Sygn. akt I C 1810/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Ewa Karp

Protokolant p.o. prot.sąd. Karolina Klijewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę 5 753,33 zł

I. Zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 5 075,05 zł (pięć tysięcy siedemdziesiąt pięć zł 05/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2017r. do dnia zapłaty;

II. Dalej idące powództwo oddala;

III. Zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki, tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 4 707,00 (cztery tysiące siedemset siedem zł 00/100).

UZASADNIENIE

Powódka A. B. wniosła o zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 5753,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 21 grudnia 2017 roku. W uzasadnieniu wskazała, że w wyniku kolizji z dnia 20 listopada 2017 roku uszkodzony został należący do powódki pojazd F. (...), w którym zniszczeniu uległ element niewymienny w postaci lewego tylnego nadkola od strony kierowcy, a odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel sprawcy (...) Zakład (...). Strona pozwana przyjęła co do zasady swoją odpowiedzialność przynajmniej kwotę 1402, 38 zł, zmieniona na 1487, 6 2 zł. tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy samochodu według wykonanej kalkulacji , którą powódka zakwestionowała w oparciu o wycenę kosztów naprawy wykonana przez bezstronny (...) serwis (...). Wskazała przy tym, że przyjęta przez stronę pozwaną kalkulacja nie pokrywa rzeczywistych kosztów naprawy i czyni niemożliwym przywrócenie stanu sprzed wypadku., ale Pozwany odmówił zwiększenia kwoty odszkodowania.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu przyznała, że otrzymała zgłoszenie szkody i co do zasady nie kwestionuje swej odpowiedzialności oraz potwierdziła fakt wypłaty kwoty 1487, 63 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu F. (...). Zakwestionowała jakoby faktyczny koszt poniesiony na naprawę przedmiotowego pojazdu wynosił 6822, 75 zł, wskazując , że powódka tego nie udowodniła. Podkreśliła, że powódka nie złożyła oświadczenia na okoliczności naprawy pojazdu i brak wiedzy jaki był rzeczywisty koszt naprawy, co pozwala przyjąć, że wypłacenie przez pozwanego odszkodowania w ustalonej w postępowaniu likwidacyjnym wysokości było w pełni uzasadnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W zdarzeniu ubezpieczeniowym z dnia 20 listopada 2017 roku uszkodzony został należący do powódki pojazd F (...), a odpowiedzialność ponosi ubezpieczyciel sprawy (...) Zakład (...).

Strona pozwana przyjęła w sprawie, co do zasady, swoją odpowiedzialność przyznając najpierw powódce kwotę 1402, 38 zł, zmienioną na 1487, 62 zł. tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy samochodu według wykonanej kalkulacji.

/ bezsporne/

Powódka odwołała się od decyzji (...) w sprawie przyznanej kwoty odszkodowania i wskazała, że przy prawidłowo dokonanej wycenie wartość przedmiotu ubezpieczenia kwota ta powinna wynieść 8645, 84 zł. Powódka zakwestionowała kalkulację strony pozwanej w oparciu o wycenę kosztów naprawy wykonaną przez (...) serwis (...).

Reklamacja nie została uwzględniona i Powódka zleciła prywatnie opis uszkodzeń i oględziny pojazdu. Koszt naprawy (...) wycenili na 6822, 75 zł. Za kalkulację naprawy powódka zapłaciła 415 zł.

Dowód: pismo K- 25-26, kalkulacja K- 27-29, pisma K- 31-33 ,

kalkulacja i faktura K- 34-40

W dniu 12 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powódki wystosowała ostateczne wezwanie do zapłaty, a po odmowie wypłaty skierowała pismo do Rzecznika (...) o rozpoznanie sprawy roszczeń odszkodowawczych powódki.

Dowód: wezwanie i pismo K- 41-43, wniosek K- 44-45

Rzecznik finansowy zwrócił się do Prezesa zarządu (...), wskazując, że zgodnie z zasadą pełnej kompensacji szkody z art. 361 par. 2 k.c. odszkodowanie z ubezpieczenia o.c. powinno pokryć szkodę w pełnej wysokości, co oznacza, że zakład ubezpieczeń powinien wyrównać poszkodowanemu poniesione straty tak, aby doprowadzić jego majątek do stanu sprzed wypadku. Prawo poszkodowanego do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego – zawarte w art. 363 par. 1 k.c. jest bowiem – zdaniem Rzecznika- równoznaczne z obowiązkiem uwzględnienia w procesie likwidacji szkody elementów identycznych, z tymi, jakie zostały uszkodzone. Rzecznik wskazał, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, (V CKN 1273/00:” roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana.” oraz przytoczył, że obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą jej wyrządzenia i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić” (IV CKN 387/01). (...) odmówiła przyznania powódce dalszego odszkodowania, o czym Rzecznik poinformował pełnomocnika Powódki, wskazując na obowiązującą zasadę pełnego odszkodowania, która oznacza obowiązek całkowitej rekompensaty poniesionego przez poszkodowanego uszczerbku.

Dowód: pismo K- 244-48, 49-53

Powołany w sprawie biegły, z zakresu techniki samochodowej E. B., w opinii złożonej 6 marca 2019 roku, wskazał, że złożony w sprawie kosztorys naprawy, sporządzony przez certyfikowanego rzeczoznawcę na zlecenie poszkodowanej, jest prawidłowy.

Biegły wykonał własny kosztorys, w którym stwierdził, że szacunkowe koszty naprawy pojazdu powódki, przy uwzględnieniu stawki za 1 rbg, w wysokości 120 zł netto oraz odpowiedniej jakości części zamiennych, pozwalający na przywrócenie pojazdu do stanu jak przed szkodą to kwota wynosząca 6144, 47 zł.

Dowód: opinia K- 81-95

W tak ustalonym stanie faktycznym Sad zważył:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. „Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

§ 2. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. „

Na podstawie przytoczonego przepisu powództwo w zakresie żądań powódki do kwoty 5 075, 05 zł zasługuje na uwzględnienie. Zasadność powództwa Sąd ocenił w oparciu o zebrany materiał dowodowy - pisma Rzecznika finansowego, pisma stron, akta szkody, opinię rzeczoznawców (...), a przede wszystkim przytoczone przepisy i opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B..

Nie jest sporne w sprawie, że powódka jest właścicielem pojazdu uszkodzonego przez sprawcę kolizji ubezpieczonego u strony pozwanej.

Wysokość szkody ustalił i uzasadnił w sposób nie budzący wątpliwości powołany biegły z zakresu techniki samochodowej, a wcześniej rzeczoznawca powołany na zlecenie Powódki.

Sąd podziela i akceptuje stanowisko wynikające z pism Rzecznika, złożonych w sprawie i dotyczących zasad przyznawania odszkodowania.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensacji szkody z art. 361 par. 2 k.c. odszkodowanie z ubezpieczenia o.c. powinno pokryć szkodę w pełnej wysokości, co oznacza, że zakład ubezpieczeń powinien wyrównać poszkodowanemu poniesione straty tak, aby doprowadzić jego majątek do stanu sprzed wypadku, w przedmiotowej sprawie pojazd.

Rzecznik zasadnie zatem przytoczył poglądy zawarte przez Sąd Najwyższy w wydanych orzeczeniach:” V CKN 1273/00:” roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana.” oraz IV CKN 387/01:” obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą jej wyrządzenia i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić”, a zatem jest to obowiązek całkowitej rekompensaty poniesionego przez poszkodowanego uszczerbku.

Na uwagę zasługuje także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00, w którym Sąd wskazał:” Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana.”. LEX nr 55515

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu.

Stanowisko to uznawane jest za tak utrwalone, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż oddalenie przez sąd powszechny powództwa tylko z tej przyczyny, że poszkodowany, który naprawił pojazd nie wykazał wysokości wydatków poniesionych tytułem kosztów naprawy uszczuplających jego majątek, a domagał się ustalenia wysokości szkody na podstawie opinii biegłego, jest tak oczywistym i rażącym naruszeniem prawa, że uzasadnia

uwzględnienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroków opartych na takiej motywacji. Wskazano, że tego rodzaju stanowisko jest niezgodne z powszechnie akceptowanym w piśmiennictwie i orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem zgodnie z którym dla odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu i powstania wydatków z tego tytułu. W konsekwencji uznano za oczywiście bezpodstawne przyjęcie, że poszkodowany, w takiej sytuacji, nie może wykazać wysokości szkody na podstawie określonej przez biegłego kosztów hipotetycznej restytucji. Stanowczo również stwierdzono, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają już znaczenia późniejsze zdarzenia między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu.

Do poszkodowanego należy również decyzja czy przystąpi w ogóle do naprawy uszkodzonego pojazdu po uzyskaniu odszkodowania czy dokona prowizorycznej naprawy za część należnej mu kwoty, czy też wydatkuje odszkodowanie na inne cele (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., II CNP 32/17, nie publ., z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 41/17, nie publ., i z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, nie publ.) / Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do Postanowienia z dnia 7 grudnia 2018 r. III CZP 51/18 LEX nr 2591504/.

Mając na uwadze ustalenia stanu faktycznego i dokonaną analizę, Sąd uznał iż powódka uwiarygodniła i dowiodła okoliczności poniesienia szkody w pojeździe na kwotę wyliczoną przez biegłego i uzasadnione pozostaje żądanie pozwu obejmujące różnicę pomiędzy szkodą poniesioną a wypłaconym odszkodowaniem oraz kwotą wynikającą z faktury za kosztorys 418,20 zł. (kwota wyliczona przez biegłego 6144, 47 minus wypłacona 1487, 62 zł = 4656,85 zł + 418,20 = 5075, 05 zł).

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. uznając, że powódka wygrała sprawę, bowiem różnica pomiędzy zasądzoną kwotą, a żądaną jest nieznaczna.